

יום ג'ום

וועד הגלילות,

ביהودה כבוד ראש העירייה שלנו ראו הקוראים, כי עיר פרטיה חנאי הבחרות לווער הכללי של הגליל לא יהודים, וכן אמר סערת הפחה היום לעורך הצבי, יוסף כי כבר שאל הפרטים ומקווה הוא כי תכוא חתשבה בקרוב. צבחי בי חשוב, כי בחורש פברואר יפתח הוער ויחל עבידתו. הניר הארום.

מןני שהיה אצל סערת הפחה אורחים, לא היה אפשר להעורך לחגנס בפרטם בעניין זה. על דבריו העורך שכחטו טיפו כי פקידיו החוף מהטען להבדיל בין יהודים ולא יהודים, ולוקחים תעורת המשמע מהיהודים ונונתנים להם ניר אדום, ענה הפחה כי הואאמין לא נהן פקודה רשותית לבטול זה הניר, אך פקידי הנמל יודעים כי זה דעתו וכי כבר כתוב להטמפל

במרכז
 קצת צוחך להחמיר בימים האלה, לפיו שחנן הפחס ממשמש ובעא, אך לא צריך שהיוה שום הבדל בין יהודי לא יהודי.

(תקון ראשון.)

מנהל הדואר והטלגרף בירושלים עטר בדרכיו ויעשה את התקון הראשון בבית הדואר. בעניינו ראיינו היום, את אשר לא פלנו קדם: בפראורור הדואר הוושם שלחן, ועליו נירות, כספת ועתם. כוראי, השלחן הזה לא שלחן כלל, וברגנעים הראשונים לא הרגשנו בו. דומה הוא יתר לאוון שעליו הונח ניר לכוסונו. אילו את, אין צורך בעת לעמד שעטה עד שיביאו לך עט, עד שניגשו לך ניר...).

(זה התקון הראשון.)

ומתי יבואו התקונים הבאים? מתי יהיה בית הדואר יותר נקי? מתי לא יתגלו יותר ניריות כטושים ואשפה רבה על רצפת הדואר? מתי יהיו הפקידים עצם יתר ארבעים?

מהו לא יצטרכו יתר לשניות ולשלש בשאלות? מהו ימחרו
בכחיבת הקבלות לتلגרמים ובסודור החשבונות?
מתי?

עד זאת: כיוון שתקנו התקון הראשון, מודיע לא
יעשו שלם בכלל? דיו ניר, עט, אף עט ערבית-יש כבר,
אולם עד דבר חסר: — וזה העיקר בביית-ראר או בביית
טלגרף-חסר ניר-סופג.
אדוני המנהל, יחן-נא לנו ניר-סופג! צרייך שבפעם
הבא נמצא גם ניר-סופג!
חנ'ין מרלאש.

זאת היא דרישתנו הפעם.
ועתה, נכונים הננו להגן על הפקידים בכוח-התלגרף
ובביית-הראר, בשפוגעים בזוויתיהם.
שמענו הו, כי בא תלגרם מסטמבול להפחית לכל
הפקידים חתוקים, שני המטרות האלה, חטשה ועשרות
למאה מטשברות. בראשונה לא האמננו; כי היוכן, אשר
טמשלת המשטר החדש תקלקל ולא תשכח? היוכן, אשר
המעשה הראשון של טמשלת חשמאית יהיה להרע עורך
יתר את הצבא החטרי של פקידיה האטליים?
הנה למשל, בירושלם. ירענו כי המבאים את התלגרמים
מקבלים חדש — כשם מקבלים בכלל — משכחת של
מאה וחמשים גרויש סך, זאת איטרת מעט יתר מנפליון
וחצי! היפלא איפוא אם אנחנו, מקבלי התלגרמים, מוצאים
בעין חובה לעצמנו לתרוך בעניינם האלה, בthanנו להם, בכל
פעם שהם מבאים לנו תלגרם, מארבע עד שש עשריות?
ומה יהיה עתה, אחרי שהחליטו להפחית עוד מטשברותם?
מה יהיה עתה, אם הפקידים הקטנים האלה יבואו אלינו
בתלגרמיינו בידיהם, ויאמרו לנו: נפלין ורבע אנו מקבלים
לחרש, בזה עליינו לאכל לחמני, לבוש לבושינו, לפרש
נפשות ביתנו, לשלם מסינו? הנוכל,

לא! לא יוכלו!

ובהוות שאין לנו רוצים להוציא ולחתת להם ארבע
ושש עשריות לכל תלגרם; בהוות שחוшибים אנו כי מדרינה
לא חובל להחקרים אם פקידיה לא יוכלו משכחת טוביה,
דורשים אנו מהטשולת ומכויות מודשי העם
ראשית: לבטל את הגורה על הפקידים התלגרפים

והדראים.

שנית: להגדיל את משכורתם למשך ייעברו באמונה
וברצין את עבורהם לקהל.
אם לא תבין הממשלה את הדבר, הפשט זהה, אין
תקווה לקדמתה בתורקיה; אין תקווה לקרדטה, ובניה הטיבים
יונחו.

= האלים...
הודיעונו, כי בעוד שבועיים יצינו בירושלים את המוחה
„האלים הארץ והשטי“, אשר כבר הצינו. ביפן, אומרים,
כי המשחקים היפואים יבואו בעוד ימים אחרים. ירושלמה
להשהחף בהצענת המוחה.
פרטיהם. בגולגולות הבאים.

X. כבית-העם
היתה אספה גדולה בבית-העם, ונעם הפעם במושאי
שבת: דברו אדות אברחות מפו. דבר הארון ברזיל, דבר
האדון קרניאל, דבר האדון בן-יהורת, דבר האדון לונץ, דבר
האדון אהרונייבץ, דבר האדון בן-אצבי, דבר האדון רוביינוביץ,
דבר האדון צטח...

השכחנו עוד שמות של דרבנים? נקוה, כי לא.
טובן טAliו, כי לא נוכל לחתח בעתוננו פרטיהם אדות
הערב ההוא, בויחוד אם נשים אל-לב: כי הנואמים. הנכבדים
רבבו משעה שמנה עד שעה אחת-עשרה וחצי. די לנו אם
נאמר, כי נמצאו למפו מגינים גלחבים מצד אחד וטבקרים
קשיים מצד אחר. ומפו עצמו החיט בינויתם, בקהל השוטע,
פhook תמונהו, על הבטל לפניו. איננו יודעים מרווע: נרמה
לנו אשר עיניו הנוגות של מפסרנו הגדול היו יתר נוגות
הפעם, יתר שחוריות.

האם מפני שקראותו בן-יהורת „אפיקורום“? או להיפך
 מפני שהאדון לונץ הפך בוכתו? או אולי מפני שדברני
הפעלים הכירו בו את בן בריתם, הלוחם לדעותיהם,
לטפלגתם?

איך שהוא, ודבר אחד העזיבנו מאר: סדר, סדר,
סדר,—לא היה! העם דבר, עחק, פאן, טוף, רקע, הלה,
התחמק, שב, טפס, מהא. זה היה בלכול, זה היה תהו ובהו,
שלא פלנו ולא קוינו להם.

אולי מפני זה היה מפו עצוב.

האין זאת, אדוני קרניאל?